

Ret.

Jacobæus; Kirck; Lehmann; Lüttichau; Nielsen, F.; Nielsen, D.; Petersen; Ploug; Poulsen; Rosenørn; Steel; Strøm; v. Stöcken; Tang; Thalbitzer; Westfeld; Bjerring; Brocdorff; Bruun, M. P.; Clausen; Dählerup; Faursehøu; Hansen, P.; Jessen.

Fraværende.

Moltke-Hvitfeldt; Simony (hyg); Berthelsen; Broct (hyg); Carlsen.

Formanden: Den sidste Deel af det subsidiaire Forslag kan ikke komme under Afstemning. Naar den sidste Deel af det principale Forslag blev afstemt, efterat den første Deel var forkastet, da var dette begrundet i en Forudsætning, der ikke længer er tilstede. Der var nemlig stillet et subsidiairt Forslag, hvis første Deel kunde træde istedetfor den forkastede Deel af det principale Forslag, og hvortil dettes sidste Deel da kunde slutte sig, hvis det blev vedtaget. Noget Saadant kan ikke længer finde Sted, og der kan derfor ikke være Spørgsmaal om at afstemme den sidste Deel af det subsidiaire Forslag, da det, hvis det vedtages, vilde komme til at staae uden Forbindelse.

Derefter forfattedes Afstemningen, hvorved Forslaget ad § 8 af Faursehøu, Moltke-Hvitfeldt, F. Nielsen, Rosenørn og v. Stöcken:

At i § 8 Lit. v sidste Punktum: „Naar Amtsraadet . . . foretagne Reiser“ udgaaer forkastedes med 28 Stemmer imod 5.

Formanden: Da Indenrigsministeren kun kan være tilstede i kort Tid, skal jeg imod Sædvane, og uden at det skal have Følger for Fremtiden, sætte samtlige de Endringsforslag, der staae tilbage, tilligemed de Paragrapher, hvortil de ere stillede, under Forhandling.

Ordføreren: De to Endringsforslag, der ere stillede til §§ 9 og 10, ere ligefremme Redactioner. Det vil sees, at det første af dem kun gaaer ud paa at betegne den Para-

graph, hvortil der sigtes, og det andet er en Forbedring af Udtrykket, der er foranlediget ved en Bemærkning af et æret Medlem under Sagens anden Behandling, men forandrer intet i Meningen. Det eneste vigtige Forslag, der foreligger, er det, der er stillet af den høitæredede Minister til § 12, hvortil Udvalget har tilladt sig at stille et Underendningsforslag. Det gaaer ud paa, at ved Fastsettelsen af det Beløb, der skal tilveiebringes ved den aarlige Udskrivning til Amtets Kasser, skal der iagttages, at samme ikke uden Indenrigsministeriets Samtykke tør overskride et vist af nævnte Ministerium efter Amtsraadets Indstilling foreskrevet Maximum. Thinget vil see, at her ikke længer Tale om en Stadfæstelse af Afgifterne fra Ministeriets Side. Derved vilde Sagen jo unøgtelig være stillet noget bedre; men det kan ikke oversees, at der er flere Afgifter, der ere aldeles uafhængige af Amtsraadets Beslutninger; Overskridelsen af Budgettet kan hidrøre fra saadanne Omstændigheder, hvorover man aldeles ikke er Herre, og Siemebet, hvorfor man vilde lægge Baand paa Amtsraadets Bevillingsmyndighed, var her altsaa forfæilet. Men det, der for Udvalget, som har gjort denne Sag til Gjenstand for nøie Overveelse, for Betænkningen blev afgiven, har gjort Udslaget, er, at det ikke sjønnes muligt at undgaae en af 2 Betænkelsigheder, enten at man sætter Maximumet saa lavt, at man hvert Diebstil bliver nødt til at tye til Ministeriet for at faae Tilladelse til at gjøre Afgifter, ikke blot saadanne, som man ønsker, men som maa stee ere Amtsraadet paabundne, eller ogsaa at sætte det saa høit, at det som Maximum ingen Betydning har. Vil man have en Garanti for Maximumet, troer jeg, at den kun kan søges ad den Vej, som Underendningsforslaget foreskriver, at forbeholde Indenrigsministeriet Afgjørelsen med Hensyn til specielle Afgifter. Det er nemlig aldeles aabenbart, at hele dette Spørgsmaal ikke kommer til Anvendelse paa det hele store Fleertal af Afgifter, der paa hvilke Amtsraadet og f. Ex. kun faaer ringe Anvendelse med Hensyn til Afgifter til Veivæsenet. Men derimod kunde der tænkes Tændens hos Amtsraadet til at være med Hensyn til enkelte Poster mere rindhaandet, end god Defo-